

30 år med munkere.

Jeg har igennem mere end 30 år arbejdet med munkeparakitter, og haft mange fornøjelige timer med det. Munkeparakitten er ikke den mest prangende fugl hvad farvepragt angår men det opvejes godt af dens adfærd og måde at være på. Den største ulempe ved munkeparakitter er nok at de skriger og laver en forfærdelig larm, en gang imellem. Den største fordel er nok at de sjældent flyver væk.

De første par købte jeg i efteråret 1973 sammen med Frede Rasmussen, som dengang boede hos sine forældre på en lille ejendom lidt udenfor Barde. Vi købte otte fugle i alt, som blev lukket ind i et tomt roehus på ca. 10 - 12 kvm. Vi havde gjort rent, og kalket væggene sat nogle siddepinde op og der blev smidt en stor bunke grene ind på gulvet. Munkeparakitter bygger i naturen rede frit i træerne lige som vi kender det fra krager og skader, dog kan flere par bo i samme kæmpede med flere indgange.

I stedet for træer blev noget grov trådnet flere steder sat op 20-25 cm. under loftet som de kunne begynde at bygge på. Vi havde lavet et udendørs voliere på ca. 3 kvm. Hvor de kunne flyve ud så de kunne vænne sig til omgivelserne, de skulle jo gerne på et tidspunkt ud at flyve frit i naturen, men først skal de finde sammen parvis, og have bygget rede og vænnet sig til lokalområdet gennem volierens trådnet.

Der gik nu nogle mdr. hvor fuglene gik og hyggede sig med at bygge rede, pille reder ned og bygge op igen. Da foråret kom skulle det være, fuglene skulle ud at flyve, der var en del træer rundt omkring ejendommen, så det kunne blive alle tiders for dem. Men vi var nu noget spændte på om de nu ville flyve for langt væk så de ikke kunne finde hjem igen

For en sikkerheds skyld havde vi optaget et kassettebånd med munkeskrigeri på Fredes båndoptager, den ville vi så tænde for, hvis det blev nødvendig at kalde dem hjem. Vi vidste ikke om det virkede, men det var da et forsøg værd, for det var jo ærgerlig hvis de skulle flyve væk. Men en dag åbnede vi lågen, som vi på forhånd havde lavet foroven i volieren, det varede lidt inden de fandt hullet, men da den første fløj ud kom de andre hurtig efter, de fløj op i nogle store træer så vi ikke kunne se dem, men vi kunne meget tydelig høre dem, så vi var aldrig i tvivl om hvor de var. De fløj ude hele eftermiddagen men blev lige i nærheden af volieren. Nogle var ind imellem nede at sidde på volieren, det var nu spændende om de nu også ville flyve ind igen. Men det blev nu ikke noget problem, for hen under aften var de alle sammen inde så vi kunne lukke for dem., det gjorde vi den første stykke tid, om natten.

Hele sommeren gik, de fløj ud og ind som de havde lyst og slæbte masser af grene ind gennem hullet i muren mellem hus og volieren som ikke var mere end 10 -12 cm. i firkant nogle så lange at de måtte slæbe dem baglæns ind, men det kunne de også finde ud af. Meget tid gik med at holde rederne i orden, bygge til og pille ned, også selv om der var æg eller unger. Efterhånden som de blev kendt med omgivelserne vovede de sig længere og længere væk fra ejendommen. Nogle dage så

man dem ikke i flere timer, men hen under aften var de altid hjemme, og inden det blev mørk var de inde i roehuset.

Da sommeren var omme var der 2 voksne fugle mindre men de havde fået nogle unger så der var flere fugle end da vi købte dem.

Munkeparakitter hjemme

Efter bekendtskabet med munkeparakitter sammen med Frede, havde jeg fået lyst til at have et par hjemme i Barde, efter en telefonsamtale med Jytte Vittrup, havde jeg fået lov at købe et par i Haunstrup dyrepark. Da munkeparakitter ikke er så nemme at købsbestemme fik jeg lov at låne fire fugle med hjem, hvor de to så skulle afleveres i løbet af otte dage. Jeg kørte hjem med de fire fugle og satte dem i et stort bur for så at holde kik med dem de næste dage. Men det viste sig hurtigt at to af dem sad meget sammen, der gik nu otte dage og de holdt stadig sammen. Jeg havde på forhånd ringet dem forskelligt, så jeg kunne kende dem fra hinanden.

Jeg kørte nu til Haunstrup og afleverede de to overskydende fugle. Parret som var derhjemme blev sat i en anden bur med en tilhørende udendørs voliére. Her gik de nu vinteren over og havde det hyggelig. Da det blev forår begyndte de at gnave i nogle birkegrene som jeg havde smidt ind til dem, de prøvede at sætte dem fast i trådnettets, men det blev ikke rigtig til noget, så jeg satte noget trådnet op i et hjørne så de havde noget at bygge på, der blev også sat en kasse op indvendig velvidende at de normalt ikke bygger i en redekasse. Men det varede nu ikke længe inden de kikkede i kassen, de var også derinde at vende men nej det var ikke rigtig noget for dem. De byggede i stedet i udendørsvolieren hvor jeg havde sat tråd op, de opholdt sig meget i og omkring reden så jeg troede de ville lægge æg, der gik nu nogle uger hvor der ikke rigtig skete noget. Så pludselig skete der noget, De begyndte at pille reden i udendørsvolieren ned og slæbe det ind i kassen inde i huset. De fyldte nu kassen med grene, og opholdt sig meget derinde. Men her kunde jeg jo ikke følge med i hvad der skete, så jeg benyttede en dag hvor begge fugle var ude i udendørsvolieren til at lukke for dem så de ikke kunne komme ind. Jeg tog kassen ned, savede et stort hul i siden, flyttede nogle grene så jeg kunne kikke ind, de havde lavet en rigtig pæn rede, som var foret med meget små grene som var bidt i stykker, eller nærmest tygget. Der blev nu sat en låge for, og så blev kassen hængt op igen. Herefter blev der igen åbnet, så fuglene kunne komme ind. Det hele tog nok ikke mere end en halv

time. Nu var det spændende om fuglene havde opdaget noget. Det havde de nok ikke, for et par dage efter havde de lagt det første æg, der blev lagt 5 i alt, og der kom 4 unger som alle kom på pind.

Næsten inden de fire unger var selvstændige blev der igen lagt æg, denne gang 6 æg, og 6 unger kom på pind. Det kan man vist kalde et godt yngleresultat. 10 unger i alt, som var med på Herning fugleforenings udstilling.

Jeg har gennem årene haft unger ved munkeparakitterne mange gange. Det er nok blevet til næsten 100 gennem de mange år. Mange unger er taget fra inden de blev selvstændige og så håndmadet så de var tamme.

Ungerne blev så solgt som tamfugle. Fordelen ved munkeparakitter er at de ikke bare flyver væk hvis der skulle stå en dør åben. Ja man kan faktisk roligt tage den med udenfor, hvis man har et rimeligt forhold til den.

I år har jeg syv munkeparakitter, fire voksne fugle og en unge fra sidste år. Og så har jeg købt to unger også fra sidste år. De går alle sammen i en stor udendørs voliere med en tilhørende inderrum hvor der bliver fodret.

Munkeparakitterne er her i foråret blevet flyttet fra østsiden af huset, til sydgavlen hvor der er mere sol. der blev sat tråd op foroven, hvor der hurtig blev bygget to reder med hver deres indgang. Der er også et flyvehul i siden af volieren, da fuglene flere gange ugentlig får lov at flyve frit i haven.

Der har i sommer været unger i to reder, nogle unger er taget fra, blevet håndmadet, og skal sælges som tamfugle.

Hans Olesen. Barde